

CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU COMBATERICA DISCRIMINĂRII
Autoritate de stat autonomă

Operator de date cu caracter personal nr. 11375

HOTĂRÂREA nr. 744
din 16.11.2016

Dosar nr.: 132/2016
Petiția nr.: 1059/24.02.2016
Petent: ...
Reclamat: Arhiepiscopia Tomisului

Obiect: suspendarea petentului din preoție și oprirea totală de la săvârșirea lucrărilor sfinte pentru că a avut un accident de circulație, fără să fie vina sa, din care a rezultat decesul unei persoane

I. Numele, domiciliul și sediul părților

I. 1. Numele și domiciliul procedural ales al petentului

1.1.1.

I. 2. Numele și sediul reclamatului

1.2.1. **Arhiepiscopia Tomisului** cu sediul în loc. Constanța, str. Arhiepiscopiei, nr. 23, județ Constanța

II. Obiectul sesizării și descrierea presupusei fapte de discriminare

2.1. Sesizarea petentului vizează suspendarea sa din preoție și oprirea totală de la săvârșirea lucrărilor sfinte pentru că a avut un accident de circulație, fără să fie vina sa, din care a rezultat decesul unei persoane. Petentul consideră discriminatoriu faptul că este acuzat de omor fără voie de către partea reclamată, fiind suspendat astfel din preoție.

III. Citarea părților

3.1. În temeiul art. 20 alin. 4 din O.G. nr.137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și completările ulterioare, republicată, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării a îndeplinit procedura legală de citare a părților.

3.2. Părțile au fost citate pentru termenul stabilit de Consiliu, la data de 04.04.2016, prin adresa nr. 1059/24.02.2016 fiind citat petentul, iar prin adresa nr. 1674/21.03.2016 fiind citată partea reclamată. Părțile a fost prezente la audiere și au depus înscrisuri. Partea reclamată a depus înscrisuri prin adresa nr. 2387/14.04.2016.

3.3. Părțile au fost recitate pentru termenul stabilit de Consiliu, la data de 18.04.2016, părțile luând la cunoștință de termen în cadrul ședinței de audiere din data de 04.04.2016. Petentul a fost prezent la audiere și a depus înscrisuri. Partea reclamată a fost absentă la audiere. Prin adresa nr. 2670/26.04.2016 Colegiul director a comunicat părții reclamate înscrisurile depuse de petent și a solicitat comunicarea unui punct de vedere cu privire la obiectul petiției. Partea reclamată a transmis punctul de vedere prin adresa nr. 3021/12.05.2016. Petentul a depus înscrisuri prin adresa nr. 2883/06.05.2016 și nr. 3044/16.05.2016. Partea reclamată a transmis înscrisuri prin adresa nr. 3118/17.05.2016.

3.4. Prin adresa nr. 3180/19.05.2016 Colegiul director a comunicat petentului punctul de vedere transmis de partea reclamată și a acordat termen pentru depunerea concluziilor scrise. Petentul a răspuns prin adresa nr. 3493/06.06.2016. Prin adresa nr. 3180/19.05.2016 Colegiul director a acordat părților reclamate termen pentru depunerea concluziilor scrise. Partea reclamată a răspuns prin adresa nr. 3700/13.06.2016. Petentul a depus înscrisuri prin adresa nr. 4950/22.08.2016

3.5. Procedura legal îndeplinită.

IV. Susținerile părților

4.1. Susținerile petentului

4.1.1. Petentul arată că în data de 19.03.2015 a suferit un accident rutier, în urma căruia conducătorul auto care a intenționat să se sinucidă, intrând pe contrasens în coliziune cu mașina condusa de către petent, și-a pierdut viața. Din anexa nr.2, eliberată de Poliția Română, Serviciul Rutier, cu nr. 249290 din 19.03.2015, reiese foarte clar că cel care și-a pierdut viața este cel care a provocat accidentul, intrând pe contrasens în mașina condusa de către petent, în mod regulamentar. Ulterior, anchetele jurnalistice prezentate în grupajele de știri (ProTv, Digi Tv, Realitatea Tv, National Tv și presa locală) au arătat că din motive sentimentale conducătorul auto vinovat, având o alcoolemie de 1,24 în sânge, s-a urcat la volan cu intenția de a se sinucide.

4.1.2. Petentul a mers în data de 23.03.2015 la Sfânta Arhiepiscopie cu un memoriu în care a relatat cele întâmplate și a depus și poziția organelor statului care arată nevinovăția sa, dar Permanenta Consiliului Eparhial Tomis, în unanimitate hotărăște suspendarea sa din preoție prin Comunicarea nr. 915 din 23.03.2015 și peste două săptămâni, în data de 06.04.2015 i se da o a doua sancțiune, respectiv oprirea totală de la săvârșirea lucrărilor sfinte, prin Comunicarea nr. 1027, primind astfel două pedepse pentru o faptă pe care nu a săvârșit-o. Fără nici un temei legal și fără ca autoritatea statului să îl invinuiască de ceva,

Permanentă îi aduce învinuirea de „omor fără voie”, încadrându-l la Art. 17 din Regulamentul Autorităților Canonice Disciplinare și al Instanțelor de Judecată ale Bisericii Ortodoxe Române, intrând într-o contradicție flagrantă cu legiuitorul statului, substituindu-se acestuia, ba mai mult, ridicându-se deasupra lui, uitând că România este stat de drept și nu stat bisericesc. Petentul a explicat Permanentei că nu se poate încadra nici la Art. 16 din regulamentul intern, care spune "Omorul este fapta voluntară sau involuntară cauzatoare de moarte a unei ființe umane" și nici la Art. 17 care vorbește de "omorul săvârșit fără voie" întrucât fapta nu este săvârșită de el, ci celălalt conducător auto săvârșește fapta, intrând pe contrasens.

4.1.3. În data de 10.08.2015 petentul a depus la Arhiepiscopie încă o înaintare primită de la Serviciul Rutier în care se arată explicit că în dosarul nr.3522/P/2015, petentul are calitatea de parte vătămată (victimă) și nu de urmărit penal, urmărit penal fiind celălalt conducător auto care a provocat accidentul, dar care nu mai poate fi acuzat de vătămarea sa corporală pentru că nu se mai află în viață, iar dosarul se clasează prin lege. Astfel, cu toate că este victima unui accident și nici nu poate fi vorba să i se țină vreo vinovăție din partea autorității statale și nicidecum nu este învinuit sau urmărit (cercetat) penal sau macar bănuit și nici nu există vreun proces în instanțele de judecată din România, Permanentă Consiliului Eparhial face exces de zel ca și cum organele statului sunt inferioare și încalcă legile țării, acuzându-l de ucidere fără voie (din culpa), fără a avea această competență. Cu alte cuvinte, preoții Permanentei uita de misiunea sfântă pe care o au și se transformă în acuzatori - călcători de lege și taie fără remușcări în carne vie, pedepsind fără o dreaptă socoteală.

4.1.4. Mai mult, după ce ca acuza neîntemeiat, continuă abuzul și încalcă atât legislația cât și regulamentul intern și nu ține seama de prezumția de nevinovăție conf. Art. 72, alin. 1 "Partea reclamată se va prezenta în persoană și nu va avea nimic de probat cu martori sau alte dovezi; propria sa mărturisire este considerată ca adevărată, până la proba contrară și nu este nevoie să fie sprijinită pe dovezi și mărturii straine" din Regulamentul bisericesc și Art. 4, alin.1 din Codul de procedură penală care spune: "Orice persoană este considerată nevinovată până la stabilirea vinovăției sale printr-o hotărâre penală definitivă." Constituția României, în Art. 23 alin. 11 consfințește prezumția de nevinovăție și o ridică la rang de principiu constituțional, fiind un drept fundamental al ființei umane.

4.1.5. Petentul precizează că autonomia Bisericii față de Stat este o autonomie cu privire la treburile strict interne, legată de activitatea misionară - pastorală și nu o autonomie care transformă Biserica în legiuitor al statului. Legea Cultelor nr. 489/2006 privește libertatea religioasă și regimul general al cultelor, reglementând o serie de principii definite în convențiile internaționale, privind drepturile omului la care România este parte semnatară. Fiecare stat, în cadrul independenței și suveranității sale își normează relațiile cu Biserica și cu celelalte culte recunoscute, creându-se premisele legale de raport între Stat și cultele religioase. Biserica se manifestă în societate în cadrele determinate de Constituție și de legislație și așa cum este stipulat în atribuțiile Secretariatului de Stat pentru Culte, acesta monitorizează aplicarea actelor normative interne și internaționale referitoare la respectarea libertății religioase ale cultelor recunoscute de către statul român și astfel devine garantul libertății și demnității umane, drept pentru care s-a adresat și a cerut sprijinul prin adresa nr. 845/18.02.2016.

4.1.6. Conform Art. 29 din Constituția României, Biserica având capacitatea juridică de cult recunoscut, este autonomă și se organizează în conformitate cu propriul statut, dar

autonomia sa presupune si recunoasterea puterii statale. Autonomia nu înseamnă o separare absoluta, deoarece Biserica se considera ca fiind parte a societății si in aceasta calitate este co-responsabila pentru viata sociala. Autonomia Bisericii si a cultelor religioase fata de Stat nu inseamna nicidecum enclavizarea Bisericii si a cultelor recunoscute si transformarea acestora intr-un domeniu particular in care intra cine poate si este înlăturat cineva oricum, deoarece Biserica si cultele funcționează in granițele Statului si nu pot incalca drepturile fundamentale ale omului. Intrând pe tărâmul constituțional, creștinii au o dubla calitate: cea de membri ai Bisericii si cea de cetățeni ai Statului. Preotul, prin hirotonie nu isi pierde calitatea de om, pentru ca hirotonia nu anulează umanitatea si astfel preotul nu isi pierde drepturile fundamentale stipulate de Constituție, pentru ca nimeni nu se poate juca cu viețuirea unui om, intrucat fiecare persoana este unica si irepetabila si are vocația mântuirii.

4.1.7. Asa cum precizează Art. 4 din Statutul pentru Organizarea si Funcționarea Bisericii Ortodoxe Romane, Biserica are autonomie si relații de egalitate cu Statul si alte instituții in dimensiunea misiunilor: pastorale, spiritual-culturale, educaționale si social-filantropice, dar nu are o autonomie in dimensiunea juridico-penala, supunandu-se legilor tarii. Biserica nu poate sa isi atribuie puterea de a dispune de drepturile civile ale membrilor sai si mai mult puterea judecătoreasca penala si civila nu aparține Bisericii, fiind incompatibila cu existenta ei ca instituție harica.

4.1.8. Biserica nu poate lucra si cultiva mântuirea oamenilor desprinsa fiind de realitatea materiala a vieții, iar accidentul pe care l-a suferit petentul este o realitate a vieții umane. Astfel, acuza de omor fara voie adusa nefondat si încălcarea prezumției de nevinovăție, poziționează Permanenta Consiliului Eparhial Tomis intr-o extrema antisociala, care deteriorează insasi misiunea sfânta a Bisericii. Cu toate ca este autonoma si are propriile sale legi interne, atunci cand deciziile ei incalca atat legea sa, cat si legea statului si drepturile umane, Biserica intra in ilegalitate, caci autonomia nu conferă vreun drept de incalcare a legii.

4.1.9. Ca sa fie clarificat bine si sa nu fie loc la interpretări trebuie sa vorbit si de Art. 26 alin.1 in care se spune: "cultele pot avea organe proprii de judecata religioasa pentru probleme de disciplina interna, conform statutelor si reglementarilor proprii ", insa "existenta organelor proprii de judecata nu inlatura aplicarea legislației cu privire la contravenții si infracțiuni in sistemul jurisdictional" potrivit art. 26 alin.3. Deci, are autonomie de a judeca probleme interne (specificatia este foarte clara: "doar pentru probleme de disciplina interna"), adică nu au voie sa isi depășească sfera de competenta doctrinara si de cult si sa intre in sfera de competenta a organelor de drept. Statul nu are cădere de a reglementa dogme sau reguli de cult, pentru ca atunci ar incalca autonomia cultului, dar nici Biserica nu are cădere de a reglementa situații care intra strict in atributiunile de stat pentru ca atunci ar incalca legea. Astfel, Statul este dator sa protejeze libertatea conștiinței, ca libertate individuala si trebuie sa intervină pentru păstrarea demnității unei flinte umane pentru ca prin Constituție, Statul roman isi asuma garantarea libertății umane. Dupa cum prevede Art. 8 alin. 3 din Legea Cultelor, nr. 489/ 2006" .Cultele funcționează cu respectarea prevederilor legale si in conformitate cu propriile statute sau coduri canonice, ale căror prevederi sunt aplicabile propriilor credincioși." Conform Art. 19 alin. 1 si 2 din aceeași lege, un cult este recunoscut cand îndeplinește condițiile prevăzute de lege si statutul nu conține prevederi contrare legii, iar in conformitate cu Art.49, alin.2, Ministerul Culturii si Cultelor

cere cultelor din România sa prezinte statutele si codurile canonice (regulamentul intern), pentru recunoașterea lor.

4.1.10. Cultele funcționează cu respectarea legii, iar aprobarea statutelor si a regulamentelor interne si recunoașterea lor de catre Stat implica ulterior garanția venita din partea statului in vederea respectării acestora. Regulamentul bisericesc nu este o suma de propoziții si de informații, ci prin aprobare devine o lege care trebuie respectata, iar incalcarea vreunui articol din statut sau regulamentul intern inseamna abuz si implica incalcarea legii. Trebuie sa se conștientizeze si de catre cei nostalgici dupa " modelul bizantin " ca in împrejurările de fata, Biserica nu-si poate revendica sarcini care ii depășesc atribuțiile. Ea nu poate institui cenzura pentru ca in mod concret si real are un cadru legislativ in care se adresează credincioșilor fară a incalca libertatea de conștiința.

4.1.11. Permanenta Consiliului Eparhial Tomis nu trebuie sa acționeze discreționar, ei trebuie sa manifeste echilibru in tratarea cazurilor, astfel incat nimeni sa nu fie tratat pe nedrept sau sa-i fie afectate demnitatea si bunul nume din cauza neglijării (încălcării) regulamentului intern (Art. 72 alin. 1). De aceea Permanenta trebuie sa fie exigenta in aplicarea corecta a Regulamentului bisericesc si sa tina cont, pana la probarea acuzațiilor, ca orice slujitor beneficiază de prezumția de nevinovăție.

4.1.12. Chiar daca Art.23 alin.2 specifica faptul ca " personalul cultelor poate fi sancționat disciplinar pentru incalcarea principiilor doctrinare sau morale ale cultului, potrivit propriilor statute, coduri canonice sau reglementari " este necesar sa se specifice ca petentul nu am fost judecat niciodată de Consistoriul bisericesc, dovada clara ca nu a încălcat in nici un fel principiul doctrinar sau moral pentru a fi pedepsit, întrucât accidentul in care a fost implicat nu intra in sfera bisericeasca si mai mult nu are nici o vinovăție, fiindu-i incalcata prezumția de nevinovăție si fiind acuzat pe nedrept de omor fara vina (din culpa) in contradicție cu organele statului care mărturisesc nevinovăția sa.

4.1.13. Totuși, asa cum reiese din ultima scrisoare pe care a primit-o din partea Permanentei Consiliului Eparhial, pentru a i se inchide gura intrucat isi cere drepturile, se dorește găsirea oricărui motiv pentru a fi trimis in judecata Consistoriului, pentru a da legitimitate pedepselor abuzive pe care le-a primit si la un moment dat sa se poată "acoperi" si sa invoce, ulterior, Art. 26, spunând ca a fost sancționat pentru " probleme de disciplina interna " si nu pentru accident. Cu alte cuvinte, pana acum, timp de 11 luni a fost pedepsit pentru accidentul in care a fost implicat, desi nu a avut vina (doar o falsa vina adusa) si nu au avut motiv sa il caterisească, iar acum pentru ca a devenit vocal trebuie sa fie pedepsit cu orice pret, din orice motiv, pentru neascultare, deoarece avocatul familiei a îndrăznit sa spună Permanentei la 7 luni dupa accident, prin adresa nr.3218/06.10.2015 ca masurile care i-au fost aplicate sunt "nelegale si abuzive" si a cerut ca in termen de 5 zile sa fie repus in drepturi, fapt care i-a deranjat total.

4.1.14. In data de 09.10.2015 a fost chemat in Permanenta, atenție nu in CONSISTORIU, pentru inaintarea avocatului si a detensionat atmosfera, iar in data de 22.11.2015 se intruneste Permanenta care hotărăște repunerea sa in drepturi. Faptul ca s-a adresat Patriarhiei in data de 16.12.2015, desi nu exista nici un alt motiv pentru care ar putea sa il judece ca sa nu mai vorbescă, se dorește judecarea sa pentru aceeași înaintare a avocatului din 06.10.2015, depusa de 5 luni pe care a discutat-o, cu toate ca acum 3 luni in data de 22.11.2015 Permanenta hotărâse reintegrarea sa, semn ca nu exista nici un

impediment. Dintr-o data se reinvie o veche " problema " in care nu are nici o vinovăție pentru a fi din nou pedepsit, adică înlăturat.

4.1.15. Prin comunicările Permanentei i s-au adus la cunoștința, doar pedepsele, Permanenta " uitând " sa precizeze si motivul si desi a solicitat in nenumărate rânduri sa i se spună motivul suspendării (asa cum prevede si legea, dar si regulamentul bisericesc), abia dupa ce s-a adresat PATRIARHIEI, a primit răspuns, culmea, tot de la Permanenta Consiliului Eparhial Tomis care s-a iritat si a hotărât nu față de reabilitarea sa, ci in mod halucinant „judecarea sa pentru atitudinea de dupa accident si nu pentru omorul săvârșit fara voie ", atitudinea sa fiind acea înaintare făcuta la cererea familiei de către avocat in care a cerut repunerea sa in drepturi pentru ca este nevinovat), dandu-i-se prin aceasta fraza, neintenționat, motivul pedepselor sale, adică acuzația de omor din culpa.

4.1.16. Petentul specifică ca in acea scrisoare l-au jignit, acuzandu-l de atitudine vicleana, pentru ca a indraznit sa ceară motivul pedepselor si astfel ar fi vrut sa pună in "dificultate Arhiepiscopia ca sa încadreze fapta juridic". Este strigător la cer sa fie jignit intr-un act oficial emis de un for bisericesc, de către preoți purtători de har, pentru ca iti ceri un drept stipulat de lege si chiar de legea bisericeasca si sa incerci sa acuzi (in loc sa remediezi) pentru ca tu, de fapt, nu ai respectat legea si prin pedepsele date, tu ai făcut incadrarea juridica a faptei, dar nu ai tăria sa o scrii oficial si sa iti asumi.

4.1.17. Așadar petentul se intreaba cu ce drept Permanenta Consiliului Eparhial se substituie sau se erijează organelor statului? De ce isi aroga ilegal o autoritate, isi atribuie fara drept un rol care nu intra in competenta sa? Daca Permanenta îl acuza de omor fara voie (din culpa), iar organele abilitate ale statului nu îi atribuie nici o vina, ba mai mult menționează ca este parte vătămata (victima) sa intelege ca organele statului fac o ilegalitate si comit o infracțiune de neglijenta in serviciu? In ce măsura membrii Permanentei au pregătire specifica in criminalistica pentru a trage concluzii proprii sau o competenta mai mare decât organele statului roman abilitate in acest domeniu? Si cum se face ca Permanenta incalca inclusiv propriul regulament si nu tine cont de prezumția de nevinovăție (Art. 72 alin. 1), ca sa nu mai spunem ca incalca si legea tarii cu privire la principiul prezumției de nevinovăție, dar acest lucru nu mai este relevant in accepțiunea dansilor, din moment ce desconsidera poziția organelor starului cu privire la nevinovăția sa? Este România stat de drept sau stat bisericesc? De ce Permanenta îi cere sa aducă o sentința definitiva a instanței de judecata cu privire la acest accident si nu intelege ca nu exista nici un proces in instanțele de judecata din România pentru ca dosarul se clasează, intrucat făptuitorul a decedat? De ce caută sa il reducă la tăcere pentru ca îi cere un drept stipulat si de lege si de regulamentul intern " aflarea adevărului si garantarea dreptului de apărare " , conf.Art.3 lit i, iritandu-se ca și-a cerut drepturile si s-a adresat unui for superior si pentru asta trebuie sa fie pedepsit? Prin încălcarea drepturilor Permanenta se dezice de autoritatea statului, dar nu cumva se dezice si se desprinde prin încălcarea propriului regulament de unitatea Bisericii? De ce caută Permanenta orice motiv de a taia in carne vie? Unde este iubirea fata de aproapele pe care o propovaduieste Mântuitorul? Si daca îl considera dușman, unde este iubirea fata de vrăjmași asa cum ne invata Hristos? De ce incalca poruncile? Si ca o intrebare finala: PERMANENTA CONSILIULUI EPARHIAL DACA INCALCA SI LEGEA TARII SI REGULAMENTUL PROPRIU DUPA CARE LEGE IA HOTĂRĂRI?

4.1.18. Petentul a depus prin adresa nr. 2883/06.05.2016 Ordonanța de clasare din data de 19.04.2016 în dosarul penal nr. 3522/P2015, potrivit căreia cauza a fost clasată pentru că fapta nu a fost comisă cu intenția prevăzută de lege.

4.1.19. Prin adresa nr. 3493/06.06.2016 petentul transmite concluzii scrise comunicând următoarele:

4.1.19.1. În urma accidentului suferit, din anexa nr.2, eliberată de Poliția Română, Serviciul Rutier, cu nr.249290 din 19.03.2015, reiese foarte clar că cel care și-a pierdut viața este cel care a provocat accidentul, intrând pe contrasens în mașina condusă de către petent, în mod regulamentar. În data de 10.08.2015 a depus la Arhiepiscopia încă o înaintare primită de la Serviciul Rutier în care se arată explicit că în dosarul nr.3522/P/2015, are calitatea de parte vătămată. Ordonanța de clasare primită în data de 06.05.2016 de la Parchetul de pe lângă Judecătoria Constanța, confirmă nevinovăția sa, prezentând concluzia raportului de constatare tehnică judiciară auto întocmit de expertul O.P. care precizează că starea de pericol a fost creată de cel care a pătruns pe sensul opus de mers, iar evitarea producerii accidentului putea fi făcută numai de către el, care trebuia să aibă controlul direcției și să nu pătrundă pe sensul opus, iar petentul nu a putut evita impactul în interiorul spațiului de siguranță.

4.1.19.2. Arhiepiscopia spune : „ Din punct de vedere al calității procesuale a petentului în dosarul penal care s-a format cu această ocazie, Arhiepiscopia Tomisului nu s-a pronunțat nici cu Privire la vinovăția sau nevinovăția acestuia. Petentul nu înțelege de ce Arhiepiscopia nu spune adevărul și precizează, acum, că nu s-a pronunțat cu privire la vinovăția sa, uitând parca de răspunsul cu nr. 307 dat în data de 29.01.2016 în care face precizarea „ Datorită acestei atitudini (implicarea avocatului familiei care a depus o înaintare către Arhiepiscopia), în iconomia judecării situației dumneavoastră veți avea parte de circumstanțe agravante, comportamentul de care ați dat dovada după momentul accidentului, fiind cel de care va faceți vinovat și pentru care veți fi judecat, și nu omorul săvârșit fără voie., Astfel, se înțelege explicit, că imediat după accident (19.03.2015) a fost găsit vinovat și suspendat pentru omor săvârșit fără voie, conform Art.17 din Regulamentul bisericesc, iar pentru adresa făcută de avocat, în data de 06.10.2015, a fost amenințat cu deferirea către Conststoriul bisericesc, lucru care s-a întâmplat peste 5 luni de la acea dată, în data de 07.03.2016 pentru memoriile puse către instituțiile statului (Secretariatul de Stat pentru Culte, Consiliul National pentru Combaterea Discriminării, Guvernul României, Președintelui României, Institutului Roman pentru Drepturile Omului și Patriarhiei Române), așa cum reiese din rechizitoriul întocmit pentru trimiterea sa în judecata bisericească.

4.1.19.3. Petentul solicită să fie luat în considerare faptul că Permanentă Arhiepiscopiei Tomisului, încalcă discreționar Regulamentul intern și pe lângă faptul că nu respectă prezumția de nevinovăție, îi aplică alta sancțiune decât cea stipulată de regulament, ca și sancțiune strictă pentru Art. 17. „ART.17 - Omorul săvârșit fără voie, din greșeala sau în legitimă apărare, prin lovire ori accident, se sancționează astfel: a) în cazul clericilor, cu oprirea de la slujirea Sfintei Liturghii și a celorlalte Sfinte Taine, cu posibilitatea, prin iconomie, de slujire a unor ierurghii; b) În cazul mirenilor și monahilor, cu implirtirea unui canon de post și pocăința sau cu pierderea posibilității de a fi hirotonit. Se înțelege, așadar, că Arhiepiscopia a făcut abuz din prima clipă, prin faptul că nu a ținut cont de prezumția de nevinovăție, l-a încadrat abuziv la ucidere fără voie și dacă tot l-a pedepsit, i-a dat și alta sancțiune „oprirea totală de la săvârșirea lucrărilor sfinte până la un an, deși trebuia să îi

aplice lit. a din Art.17, oprirea doar de la anumite slujbe, singura sancțiune în astfel de cazuri, însă s-a dorit în mod abuziv ruperea mea totală de Sfânta Biserică.

4.1.19.4. Petentul precizează că nu se încadrează la ART.17 și la nici un alt articol din Regulament și nu poate fi încadrat la nici o sancțiune sau pedeapsă bisericească, pentru că nu a săvârșit nici o faptă, toată situația trebuind să se concentreze numai pe starea sufletească și recuperarea fizică (180 de zile de îngrijiri medicale) fapt care arată că oricum nu ar fi putut stătu imediat. Arhiepiscopia nu a ținut seama de nimic și prin sancționare abuzivă, a introdus fapta în sfera juridico-canonica a Regulamentului Intern, fără nici un temei. Dorind să acopere acest abuz și neavând nici un temei canonic-juridic, Arhiepiscopia încearcă să emoționeze spunând că era „dureros, că în timp ce familia tânărului decedat plângea la parastasele fiului lor, preotul petent săvârșea Sfânta Taină a Cununiei sau a Botezului, cunoscute ca momente de mare bucurie și fericire, trăite de preot și popor dimpreună, ori starea sa sufletească și mentalul colectiv nu erau pregătite pentru reluarea slujirii”. Prin aceste afirmații, Arhiepiscopia dorește denigrarea sa în fața CNCD, însă își recunoaște vinovăția prin faptul că nu cunoaște legiurile Bisericii. Astfel, atâta vreme cât sancțiunea care trebuia aplicată (Art. 17. lit.a), așa cum a arătat mai sus, precizează că preotul nu poate savarsi Sf. Liturghie și Sfintele Taine, ci doar ierurgii, este clar că nu ar fi putut savarsi Cununia și Botezul, acestea făcând parte din cele 7 Sfinte Taine ale Bisericii.

4.1.19.5. Nu degeaba a fost întocmit acest Regulament Bisericesc în această formă. Sfântul Sinod, bazat pe Canoanele Sfinților Părinți, a hotărât că în cazul unei ucideri fără voie (nu este cazul său) preotul să nu fie oprit total de la slujire, ci să aibă dreptul să: săvârșească ierurgii (parastas, înmormântare, sfeștanie, acatist slujbe de mulțumire, etc). Tocmai acest lucru l-au avut Sfinții Părinți și membrii Sf. Sinod ca argumentație și aceasta este de fapt cheia, să nu înceteze total relația preotului cu slujirea, pentru a se liniștii în mijlocul comunității sale, având alături preoții colegi și enoriașii, dimpreună cu familia, contrar celor afirmate în mod tendențios de Arhiepiscopie care vorbește despre o „rezonanță socială și personală creată de moartea violentă a tânărului cu care a intrat în coliziune, chiar dacă, preotului i se respecta juridic prezumția de nevinovăție.. Este de-a dreptul incredibilă ultima afirmație care spune că din punct de vedere juridic i se respecta prezumția de nevinovăție, înțelegând că din punct de vedere bisericesc nu i se respecta, conf Art.72, alin.1, fără vreo motivație.

4.1.19.6. Mai mult, Arhiepiscopia uita încă o dată că el nu a cerut imediat repunerea sa, întrucât, din motive medicale, a necesitat 180 de zile de îngrijiri pentru refacere, iar prima adresă către dansii a fost pusă de către avocat în data de 06.10.2016, deci la 7 luni de la accident, după ce a terminat de mers în cărje, la specificațiile medicilor. Dacă ar fi totuși să ne luăm și după sancțiunea pe care i-au dat-o în mod abuziv, care spune că oprirea de la slujire se face până la 1 an, este limpede că până și pe aceasta au încalcat-o, pentru că ar fi trebuit să îi dea voie să slujească, din prima clipă, după refacerea sa, pentru că termenul nu era strict 1 an, ci până la 1 an, adică și după 2 zile, 1 lună, 3 sau 7.

4.1.19.7. Dar ceea ce este strigător la cer este afirmația Arhiepiscopiei care spune: „Nu în mod gratuit petentul susține că este victima, deși este încă foarte confuz asupra identității agresorului, încearcă să scape de sentimentul de vinovăție proiectând culpa asupra Permanentei Consiliului eparhial, ultima cauză a suferințelor sale”. Arhiepiscopia se contrazice la modul cel mai penibil, precizând că în mod gratuit ar susține că este victima, cu alte cuvinte, dacă nu este victima este agresor, după ce mai devreme au vorbit de

situația în care afirma că nu s-a pronunțat niciodată asupra vinovăției sau nevinovăției sale, însă calitatea de victimă sau parte vătămată a fost menționată de Serviciul Poliției Rutiere în adresa cu nr.249290 și nu în mod gratuit de către el. În mod tendențios și jignitor se afirma că este foarte confuz asupra identității agresorului și că ar încerca să scape de sentimentul vinovăției, proiectând culpa asupra Permanentei, „ultima cauză a suferințelor sale.”, Așadar, Arhiepiscopia recunoaște că este o cauză care îi pricinuieste suferința prin acțiunile sale abuzive și înțelege, acum, că nu este confuz absolut deloc și cunoaște identitatea agresorilor săi - tânărul care a provocat accidentul și Permanenta Arhiepiscopiei.

4.1.19.8. În ceea ce privește „grija față de un confrate aflat în atare situație”, pentru că și-a primit drepturile salariale, trebuie afirmat că această plată a fost făcută pentru ca așa stipulează regulamentul, drepturile salariale trebuind suspendate doar în momentul trimerii în judecata Consistoriului, fapt întâmplat de altfel, însă dacă Arhiepiscopia consideră că grija pentru un confrate preot, constă doar în bani, neîndeplinindu-și menirea de a ajuta sufletește, niciodată în mai bine de 1 an și 2 luni.

4.2. Susținerile părții reclamate

4.2.1. Petentul este preot la o parohie din Cernavoda, subordonată canonic, juridic și administrativ Arhiepiscopiei Tomisului, potrivit art.43, din Statutul BOR, Art. 43- Parohia este comunitatea creștinilor ortodocși clerici și mireni, situată pe un anumit teritoriu și subordonată centrului eparhial din punct de vedere canonic, juridic, administrativ și patrimonial, condusă de un preot paroh numit de chiriarhul (arhiepiscopul sau episcopul) eparhiei respective. În această calitate, potrivit Statutului BOR, Legii 489/2006 rep. și Constituției României, (acte depuse la dosarul cauzei) domnia sa exercită actele specifice preoției în baza numirii dispuse de autoritățile bisericești, respectiv IPS Teodosie, Arhiepiscopul Tomisului, în cadrul unei ședințe a Permanentei Consiliului eparhial. Toate actele efectuate de preot în cadrul lucrării sale preoțești se întemeiază pe numirea dată de episcop potrivit Statutului BOR. Art 86. (2) Chiriarhul își exercită dreptul de a conduce eparhia din momentul întronizării și al primirii gramatei din partea mitropolitului său canonic, respectiv din partea Patriarhului pentru mitropolit. Acest mandat poate fi retras de episcop în temeiul atribuțiilor specifice funcției și prevăzute de statut și de lege și potrivit principiului de drept aplicabil în materia revocării, atunci când există temeiuri rezonabile, bineînțeles cu strictă răspundere la legiuirile bisericești și civile. Art. 88 Statut - Chiriarhul (arhiepiscopul sau episcopul) exercită următoarele atribuții: n) numește, transferă și revocă personalul bisericesc clerical și neclerical în ședințe ale Permanenței Consiliului eparhial, cu respectarea normelor bisericești în vigoare;

4.2.2. Petentul a fost implicat, fără voia sa, într-un accident rutier soldat cu moartea unui om. Împrejurările în care s-a produs accidentul și consecințele sale de ordin judiciar sunt încă incerte, dacă este să ținem seama că nu există în cauză o soluție definitivă. Din punct de vedere al calității procesuale a petentului în dosarul penal care s-a format cu această ocazie, Arhiepiscopia Tomisului nu s-a pronunțat, nici cu privire la vinovăția sau nevinovăția acestuia. Nici nu avea cum, după cum s-a arătat, nu sunt în posesia unei soluții irevocabile.

4.2.3. Indiferent însă de soluția ce se va pronunța în acest dosar, fie ea și clasarea, moartea unui om este întotdeauna o pierdere și aduce după sine multă tristețe, mai cu

seama cand cel decedat este foarte tanar. Dintr-o alta perspectiva, a fi implicat direct intr-un accident din care a rezultat o moarte violenta, chiar si fara vina părților, produce asupra supraviețuitorului accidentului consecințe de ordin sufletesc si fizic ce nu pot fi cuantificate cu instrumente convenționale, dupa cum fiecare persoana reacționează diferit in fata morții funcție de foarte mulți factori. Odata ce ai supraviețuit unui asemenea accident, realitatea morții unei persoane in contact cu tine te schimba pentru tot restul vieții, chiar daca traumatismele fizice si psihice se vindeca mai devreme sau mai târziu. Nu in mod gratuit petentul susține ca este victima, desi este inca foarte confuz asupra identității agresorului, incearca sa scape de sentimentul de vinovăție proiectând culpa asupra Permanentei Consiliului eparhial, ultima cauza a suferințelor sale.

4.2.4. De asemenea, nu este de neglijat, in raport de calitatea profesionala a petentului - respectiv aceea de preot slujitor al comunității -, rezonanta sociala si personală creata de moartea violenta a tânărului cu care a intrat in coliziune, chiar daca, petentului i se respecta juridic prezumția de nevinovăție. In speța, petentului i-a fost retras temporar mandatul (a fost suspendat din preoție), cu consecința fireasca a opririi sale de la efectuarea actelor specifice slujirii preoțești, continuind insa sa primească drepturile salariate, manifestandu-și grija fata de un confrate aflat in atare situație. Se impune o explicație pentru a se intelege faptul ca, in calitate de preot petentul era obligat sa participe, poate chiar a doua zi dupa accident, la înmormântările credincioșilor din parohia sa, ca sa fie dat numai un exemplu de situația creata. Sau, mai dureros, in timp ce familia tânărului decedat plângea la parastasele fiului lor, preotul petent săvârșea Sfânta taina a Cununii sau a Botezului, cunoscute ca momente de mare bucurie si fericire, trăite de preot si popor dimpreună, ori starea sa sufleteasca si mentalul colectiv nu erau pregătite pentru reluarea slujirii. Numai cu titlu comparativ, trebuie sa se arate ca potrivit rânduielilor canonice, preotul care urmează sa săvârșească Sfânta Liturghie, nu are voie sa bea nici apa cu cel puțin 12 ore inainte de acest moment, sub sancțiune foarte drastica, cel puțin echivalenta cu oprirea de la slujire.

4.2.5. Acest tip de argumente au fost analizate cu ocazia deciziei de suspendare pe termen de un an, a petentului, timp in care, prin metodele specifice duhovniciei, pe care petentul însuși le-a recomandat in împrejurări similare fiilor sai duhovnicești, victima accidentului, aplicandu-le si propriei persoane, odată vindecat, sa se întoarcă la slujire. Petentul nu a avut răbdarea necesara împlinirii acestui termen folositor tuturor, ci a ales o acțiune in forța menita sa-l repuna in slujirea preoțeasca, apelandu-se la coercitia statului, inainte de împlinirea termenului. Prin urinare, data fiind natura situației excepționale pentru care a fost decisa suspendarea, trebuie precizat ca in cauza nu s-a incalcat principiul prezumției de nevinovăție, fata de preotul petent.

4.2.6. Mai mult, scopul acestei decizii nu a fost unul sancționator, dupa cum s-a arătat anterior, ci s-a avut in vedere acordarea unui termen in vederea recuperării sale, sub toate aspectele de care s-a făcut vorbire foarte sumar pana aici. De altfel, din cate susține petentul in plângerea sa, si din actele depuse la dosarul cauzei rezulta că in urma accidentului a necesitat îngrijiri medicale de recuperare psihico-fizice de peste 180 de zile, chiar la un an dupa acel moment nefiind refăcut complet.

4.2.7. Sub aspectul condițiilor de forma, in raport de exigentele procedurale, partea reclamată solicită să se observe ca petentul nu s-a conformat dispozitiilor Consiliului de a preciza in scris, obiectul cauzei cu care a fost investita Autoritatea, in sensul de a preciza dreptul incalcat, forma de discriminare la care a fost supus, respectiv de a defini criteriile discriminatorii aplicabile, potrivit dispozitiilor O.G. 137/2000, privind prevenirea si

sanționarea tuturor formelor de discriminare, republicata. De asemenea, în interesul soluționării cauzei, Consiliul a dispus ca petentul să depună la dosarul cauzei, un înscris oficial din care să rezulte stadiul cercetărilor, concluziile expertizei tehnico-judiciare, dispusa de IPJ-Constanța, și calitatea, la momentul actual, pe care petentul o are în dosarul de cercetare nr.3522/P/2015, în care se efectuează cercetări cu privire la accidentul în care acesta a fost implicat, obligație pe care petentul nu a respectat-o. Având în vedere motivele arătate se solicită să se constate că în cauza petentului nu i-au fost încălcate nici unul din drepturile prevăzute de O.G 137/2000 rep., urmând ca plângerea să fie respinsă ca neîntemeiată.

4.2.8. Prin adresa nr. 3118/17.05.2016 partea reclamată a înaintat adresa Parchetului de pe lângă Judecătoria Constanța din data de 04.05.2016 și înregistrată la Arhiepiscopia Tomisului cu nr. 1510/10.05.2016 prin care Prim Procurorul comunică faptul că dosarul penal nr. 3522/P/2015 se află în lucru la Inspectoratul de Poliție a Județului Constanța – Serviciul Rutier din data de 20.03.2015.

V. Motivele de fapt și de drept

5.1. În fapt, Colegiul director reține că, potrivit înscrisurilor aflate la dosar și a sesizării, astfel cum este formulată, nu există un criteriu care a stat la baza tratamentului diferențiat invocat.

5.2.1. În drept, conform art. 2 alin. 1 din O.G.137/2000, privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și completările ulterioare, constituie discriminare “orice deosebire, excludere, restricție sau preferință, pe bază de rasă, naționalitate, etnie, limbă, religie, categorie socială, convingeri, sex, orientare sexuală, vârstă, handicap, boală cronică necontagioasă, infectare HIV sau apartenență la o categorie defavorizată, care are ca scop sau efect restrângerea ori înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale ori a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice”.

5.2.2. O faptă poate fi calificată ca fiind faptă de discriminare dacă îndeplinește cumulativ mai multe condiții :

Existența unui tratament diferențiat manifestat prin deosebire, excludere, restricție sau preferință (existența unor persoane sau situații aflate în poziții comparabile)

Existența unui criteriu de discriminare potrivit art. 2, alin. 1 din O.G. nr. 137/2000

republicată. Potrivit legii, criteriile de discriminare sunt: rasă, naționalitate, etnie, limbă, religie, categorie socială, convingeri, sex, orientare sexuală, vârstă, handicap, boală cronică necontagioasă, infectare HIV, apartenența la o categorie defavorizată, precum și orice alt criteriu.

Tratamentul diferențiat să aibă drept scop sau efect restrângerea, înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate a unui drept recunoscut de lege;

Tratamentul diferențiat să nu fie justificat obiectiv de un scop legitim, iar metodele de atingere a aceluși scop să nu fie adecvate și necesare.

5.2.3. Colegiul director a analizat petiția având în vedere elementele constitutive ale unei fapte de discriminare. Astfel, Colegiul director a analizat dacă există un tratament

diferențiat între diferite persoane care se află în situații comparabile și care sunt tratate în mod diferit din cauza unui criteriu de discriminare. Colegiul director, analizând înscrisurile aflate la dosar, apreciază că se invocă un tratament diferențiat în ceea ce privește suspendarea petentului din preoție și oprirea totală de la săvârșirea lucrărilor sfinte pentru că a avut un accident de circulație, fără să fie vina sa, din care a rezultat decesul unei persoane. Trebuie avut în vedere faptul că deosebirea, excluderea, restricția sau preferința trebuie să aibă la bază unul din criteriile prevăzute de către art. 2, alin. 1, dar trebuie să se refere la persoane aflate în situații comparabile tratate în mod diferit datorită apartenenței lor la una dintre categoriile prevăzute în acest articol de lege. Colegiul director a analizat în ce măsură există un criteriu invocat de petent, ce poate fi reținut conform art. 2, alin. 1 din O.G. nr. 137/2000, republicată și care a stat la baza tratamentului invocat. Colegiul director constată că nu există un criteriu care a stat la baza tratamentului diferențiat invocat. Totodată Colegiul director consideră că suspendarea dintr-o funcție publică pe perioada desfășurării cercetării unui dosar penal nu reprezintă discriminare.

5.2.4. Coroborând toate elementele probatorii ale dosarului și analizând aspectele de mai sus, acțiunea astfel cum a fost formulată și definiția discriminării astfel cum este prevăzută în art. 2 din O.G. nr. 137/2000, republicată, Colegiul director apreciază că plângerea, astfel cum este formulată, nu este de natură a evidenția niciun element de fapt care ar permite, sub aspectul scopului sau efectului creat, reținerea unui comportament factual de restricție, preferință, excludere sau deosebire aplicat direct petentei, în raport cu persoane aflate în situații analoage, din cauza unui criteriu determinat și care a avut drept consecință juridică afectarea unui drept prevăzut de lege în beneficiul său.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 20 alin. (2) din O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, **cu unanimitate de voturi** ale membrilor prezenți la ședință,

COLEGIUL DIRECTOR HOTĂRĂȘTE:

1. Faptele sesizate nu sunt fapte de discriminare potrivit prevederilor O.G. nr.137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată
2. Se va răspunde părților în sensul celor hotărâte;

VI. Modalitatea de plată a amenzii

Nu este cazul

VII. Calea de atac și termenul în care se poate exercita

Prezenta hotărâre poate fi atacată la instanța de contencios administrativ, potrivit **O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare, republicată și Legii nr. 554/2004 a contenciosului administrativ.**

Membrii Colegiului director prezenți la ședință

BERTZI THEODORA – Membru

DINCĂ ILIE – Membru

GHEORGHIU LUMINIȚA – Membru

HALLER ISTVÁN – Membru

JURA CRISTIAN – Membru

LAZĂR MARIA – Membru

Data redactării: 16.11.2016

Motivele de fapt și de drept redactate
Tehnoredactat D.D.

Notă: Hotărârile emise de Colegiul Director al Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării potrivit prevederilor legii și care nu sunt atacate în termenul legal, potrivit **O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare și Legii 554/2004 a contenciosului administrativ**, constituie de drept titlu executoriu.